

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Mgr. P. B.**, zast. JUDr. Františkem Výmolou, advokátem se sídlem Husníkova 2080/8, Praha 5, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad,** se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 8. 12. 2010, č. j. 235/2010-NBÚ/07-OP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2017, č. j. 9 A 6/2011 - 109,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2017, č. j. 9 A 6/2011 - 109, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho právního zástupce JUDr. Františka Výmoly, advokáta se sídlem Husníkova 2080/8, Praha 5, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Stěžovatel požádal žalovaného o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „důvěrné“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 9. 2010, č. j. 84841/2010/NBÚ/P, žalovaný rozhodl o nevydání požadovaného osvědčení fyzické osoby, neboť stěžovatel nesplnil podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“). Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, který ředitel žalovaného napadeným rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

zamítl. Podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku městského soudu.

[2] Nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti spočívalo ve shledání existence bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, tedy v chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace, a podle § 14 odst. 3 písm. e), tedy styky s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky. Závěr byl odůvodněn informacemi poskytnutými orgánem státu, které byly klasifikovány jako utajovaná informace ve stupni utajení „vyhrazené“. Z nich podle žalovaného vyplynulo, že stěžovatel opakovaně a nedlouho před bezpečnostním řízením jednal v rozporu s jeho povinnostmi policisty a zneužil oprávnění, která jako policista měl. Z těchto informací také vyplynul styk s osobami, které se podle návrhu na podání obžaloby připravené Národní protidrogovou centrálou dopouštěly trestné činnosti na území České republiky a byly ve spojení s osobami v cizině. Za tuto činnost byly v době rozhodování žalovaného nepravomocně odsouzeny soudem. S těmito osobami se stěžovatel stýkal a jednal v jejich prospěch.

[3] Městský soud nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 22. 4. 2015, č. j. 9 A 6/2011 - 54, tak, že žalobu zamítl. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 As 175/2015 - 35. Shledal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že nešlo zjistit, z jakého důvodu předsedkyně senátu dospěla k závěru, že podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, nelze utajovanou částí spisu č. 4 provést důkaz a zpřístupnit jí stěžovateli, protože by byla ohrožena nebo narušena činnost zpravodajských služeb nebo policie. Uložil proto městskému soudu znovu posoudit nezbytnost postupu podle § 133 odst. 3 zákona o utajovaných informacích a tento svůj postup řádně odůvodnit. Taktéž mu uložil, aby pokud dojde k závěru, že přílohu není možné zpřístupnit, aby alespoň zvážil, zda není možné sdělit například alespoň informaci o povaze utajované informace či jiných skutečnostech, které by nevedly k popření požadavku § 133 odst. 3 zákona o utajovaných informacích.

[4] Nyní napadeným rozsudkem byla žaloba opětovně zamítnuta a to ze stejných důvodů, jako tomu bylo u prvého rozsudku. Nově však byly doplněny důvody, ve kterých městský soud spatřoval ohrožení nebo narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie, pokud by byla příloha č. 4, nyní spis N 036 338/UI - 133, stěžovateli zpřístupněna. Spatřoval je v tom, že v ní jsou zachyceny odposlechy stěžovatele, který v té době působil u policie jako policista. Podle soudu tak lze rozumně očekávat, že má znalosti z doby svého odborného působení u policie a mohl by proto být schopen využít údaje o lokátorech operativní (odposlechové) techniky, které jsou v utajované příloze velmi podrobně popsány, přičemž se jedná o desítky přesně identifikovaných míst. Možné povědomí stěžovatele o využití znalosti takových míst je způsobilé ohrozit nebo narušit činnost policie. Pro tento závěr není podstatné, o jak závažnou trestnou činnost se jednalo v trestním řízení, k němuž se odposlechy vztahovaly.

[5] Městský soud se zabýval i dalšími námitkami stěžovatele, které však nejsou podstatné pro posouzení kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž stížnostní důvody podřazuje § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Zastává názor, že ani novým rozsudkem nebyla odstraněna nemožnost stěžovatele, aby mohl uplatnit své právo na obranu. Nově ví pouze tolik, že obsahem utajované přílohy č. 4, je odposlech. Ani nadále však neví, o jaký odposlech se jedná. Soud se nevyjádřil ani k tomu, zda byl tento odposlech vůbec použitelný jako důkaz v bezpečnostním řízení před žalovaným. Použití odposlechů získaných v trestním řízení je zásadně omezeno pouze na dané trestní řízení, kromě zákonem výslovně předvídaných výjimek. Pokud byly odposlechy pořízeny před rokem 2009, pak použité speciální identifikátory jsou již překonané a zastaralé. Pokud šlo o běžné identifikátory pro odposlech telefonních hovorů, tak tyto není možné zneužít, neboť jsou používány obecně při všech odposleších a stěžovatel je s ohledem na délku své služby u Policie ČR zná. I pokud by byl důvod pro utajení identifikátorů, pak soud mohl uvést konkrétní pasáže za závadového rozhovoru, který by odůvodňoval závěry soudu o bezpečnostní nespolehlivosti stěžovatele. Soud totiž nedospěl k závěru o nutnosti utajení obsahu hovorů.

[8] Tímto postupem bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces. Stěžovatel proto navrhl rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že při podání žaloby u původců utajovaných informací ověřil, zda by mohlo dojít k vážnému narušení či ohrožení činnosti zpravodajských služeb či policie. Takto byly označeny a žalovanému nebylo sděleno, že by došlo ke změně režimu ochrany utajovaných informací. Následně se v obecné rovině vyjádřil k tomu, které skutečnosti vedou k takovému označení utajovaných informací. Informace jsou zpravodajskými službami získávány z uzavřeného prostředí. Zpravodajská služba musí být schopna garantovat ochranu identity zdrojů a způsoby získávání informací. Je to nezbytné nejen kvůli samotné službě a jejímu personálu, ale také kvůli osobám, které s ní spolupracují. Nelze totiž očekávat dobrovolnou spolupráci osob se zpravodajskou službou, která nedokáže ochránit své zdroje před zveřejněním. Pokud by nebyla schopna garantovat ochranu svých zdrojů, metod a taktických postupů, logicky by ztratila svou důvěryhodnost v očích jednajících v její prospěch a ty by pozbyly motivaci s ní jakkoliv spolupracovat. Pokud jde o námitku týkající se možnosti použití odposlechů v bezpečnostním řízení, pak zjišťování skutečného stavu věci v rozsahu podle § 89 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací není vázáno na dokazování ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu, ale na takové úkony v bezpečnostním řízení, které směřují k získání informací potřebných k ověření podmínek pro vydání osvědčení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejdříve se Nejvyšší správní soud musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, jelikož jde v pořadí již o druhou podanou kasační stížnost. Jak již bylo uvedeno v bodě [3] tohoto rozsudku, nyní napadeným rozsudkem rozhodl krajský soud poté, co jeho předchozí rozhodnutí zrušil kasační soud. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem soudu.

[12] Pravým smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i soud je svým předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. K výkladu uvedeného ustanovení se vyslovil rozšířený senát v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, kde uvedl: *„Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“*

[13] Předchozí rozhodnutí krajského soudu bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno proto, že se rozhodnutí krajského soudu bylo nepřezkoumatelné. Kasační stížnost tedy přípustná je, neboť jinak by nebyl zajištěn věcný přezkum závěrů městského soudu.

[14] Městský soud sice nově uvedl důvody pro odepření nahlížení do spisu, pokud jde původně o přílohu č. 4, nyní spis N 036 338/UI - 133, ale tyto nepovažuje Nejvyšší správní soud za dostatečně odůvodněné, minimálně pokud jde rozsah odepření nahlížení nebo jiného seznámení se s utajovanou informací.

[15] Jak již bylo uvedeno v dřívějším rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 175/2015, podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací je možné neposkytnout účastníku řízení soudního řízení správního, ani jeho právnímu zástupci, utajovanou informaci, která je podkladem napadeného rozhodnutí, pokud žalovaný označí předmětnou utajovanou informaci jako informaci, ohledně níž nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu následně rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena.

[16] Rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, shrnul následovně judikaturu Nejvyššího správního soudu a poukázal i na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 11. 2015, Regner proti České republice, stížnost č. 35289/11: *„Již od počátku své existence judikatura k soudnímu přezkumu rozhodování o*

bezpečnostních prověrkách dospěla k závěru, že v soudním řízení lze provádět dokazování i ohledně obsahu utajovaných skutečností, ledaže jsou splněny zákonné předpoklady pro znepřístupnění takovýchto informací žalobci (viz bod [13] shora). Znepřístupnění informací v průběhu soudního řízení a jejich vyloučení z běžného dokazování proto není automatické, ale nastává jen tehdy, pokud soud dospěje k závěru, že k vyloučení takovýchto informací budou zákonné předpoklady (viz bod [14] shora). ... [23] Ve věci Regner proti České republice (cit. v bodě [14] shora) Evropský soud pro lidská práva výslovně potvrdil, že stávající výklad § 133 odst. 2 a 3 zákona o ochraně utajovaných informací je v souladu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Evropský soud ve svém rozsudku mj. uvedl, že „potřeba zachovat utajovanou povahu předmětného důkazu podléhala po celou dobu v souladu s § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb. soudní kontrole", což dle Evropského soudu poskytuje další významnou záruku zachování požadavků spravedlivého procesu kladeného čl. 6 odst. 1. Ze spisu vyplynulo, že se městský soud skutečně zabýval otázkou, zda by důkaz „měl či neměl být zpřístupněn", čímž zajistil zvýšenou úroveň ochrany práv stěžovatele (§ 76 rozsudku Regner, s odkazem na Fitt proti Spojenému království, č. 29777/96, rozsudek velkého senátu ze dne 16. 2. 2000, § 49). Evropský soud rovněž obsáhle citoval judikaturu NSS, z níž plyne závěr vylučující automatičnost utajení informací v soudním řízení i to, že soudci musí posoudit, zda je na místě uchovat tyto informace v režimu utajení (§§ 37, 38 a 65 rozsudku Regner)."

[17] Městský soud nově uvedl, že by mohla být ohrožena nebo vážně narušena činnost zpravodajských služeb nebo policie vyzrazením údajů o lokátorech operativní (odposlechové) techniky. Není nicméně zřejmé, jak konkrétně by tímto způsobem mohla být činnost zpravodajských služeb nebo policie narušena či ohrožena. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, co měl konkrétně tzv. lokátory městský soud na mysli, a zda se jedná skutečně o informace jakkoliv dále využitelné. Z utajované části spisu nevyplývá Nejvyššímu správnímu soudu, že by se jednalo o tzv. prostorové odposlechy, které jsou prováděny utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky [viz § 158d zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), v účinném znění]. Tam by v určitých případech jistě mohlo vyzrazení nasazení odposlouchávacích zařízení a jejich umístění z různých důvodů činnost policie nebo zpravodajské služby narušit či ohrozit. V nyní posuzované věci se však jednalo o odposlech a záznam telekomunikačního provozu ve smyslu § 88 téhož zákona (což vyplývá již z č. l. 8 utajované přílohy). Odposlech telekomunikačního provozu je prováděn prostřednictvím příslušného provozovatele služeb elektronických komunikací a to zachycením jeho obsahu, který je přenášen po běžných technických prostředcích provozovatele služeb elektronických komunikací. Zároveň je uváděno přes které technické prostředky se uskutečňovalo. Nejvyššímu správnímu soudu není známo, že by umístění těchto technických prostředků (typicky základnových stanic přenosu mobilního signálu – označených jako „buňka" s uvedením jejich umístění ulicí a číslem popisným) bylo jakkoliv utajováno. V záznamech odposlechů jsou dále uvedena telefonní čísla, mezi kterými probíhal hovor, komu tato čísla patří, z jakých mobilních telefonních přístrojů (IMEI), datum a čas hovoru. Požadavek na zpracovávání těchto údajů provozovateli vychází zejména z § 97 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), a prováděcí vyhlášky (v rozhodné době vyhláška č. 485/2005 Sb., o rozsahu provozních a lokalizačních údajů, době jejich uchovávání a formě a způsobu jejich předávání orgánům oprávněným k jejich využívání). Je tedy veřejně známo, že tyto údaje jsou operátorům k dispozici a při splnění zákonných podmínek je mohou předávat vyjmenovaným státním orgánům, typicky policii nebo zpravodajské

službě. Výjimečně je zachycen i obsah SMS. Jediný údaj, který není Nejvyššímu správnímu soudu zcela zřejmý je uveden hned na začátku každého záznamu spočívající ve stále se opakujících shodných 7 písmenech (5 na začátku a 2 na konci) a mezi nimi uvedeném dvojčíslí. Dvojčíslí se sice někdy mění, ale dosti omezeně. Nejvyššímu správnímu soudu se nezdá pravděpodobné, že by tento údaj měl zásadní význam pro činnost policie nebo zpravodajské služby a rozhodně se mu nezdá, že by vypovídal cokoliv o jakémkoliv umístění a jednalo by se právě o tzv. lokátor, o kterém hovořil městský soud.

[18] Není ani zřejmé, na základě jakých informací městský soud závěry o důležitosti tzv. lokátorů učinil. Ze spisu nevyplývá, že by si soud před svým rozhodnutím v tomto směru vyžádal jakékoliv informace od účastníků řízení, aby mohl vyhodnotit, zda může vyzrazení lokalizačních údajů opravdu narušit či ohrozit činnost zpravodajských služeb nebo policie.

[19] Navíc, i pokud by skutečně vyzrazení lokalizačních údajů mohlo ohrozit či narušit činnost zpravodajských služeb nebo policie, měl se městský soud zabývat tím, jak minimalizovat zásah do práva žalobce na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud již v bodu [33] svého předchozího rozsudku uvedl: *„I v případě, že městský soud opětovně dojde k závěru, že není možné stěžovateli přílohu č. 4 zpřístupnit a tento závěr řádně odůvodní, musí zvážit, zda není možné sdělit například alespoň informaci o povaze utajované informace či jiných skutečnostech, aniž by byl popřen požadavek § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Soud se musí snažit v rámci zachování principu proporcionality co nejvíce o zajištění spravedlivého procesu (viz v tomto směru například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 2 As 41/2007-58 nebo rozsudek ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012 - 25). I tato možná změna přístupu soudu by mohla ovlivnit argumentaci stěžovatele.“* Lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 1 As 83/2009 - 60, ve kterém soud uvedl: *„Proto zdejší soud již za znění staré úpravy dovodil (viz rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č. j. 2 As 31/2007 - 107, a ze dne 24. 4. 2008, č. j. 2 As 41/2007 - 58), že v soudním řízení lze zásadně provádět dokazování i ohledně obsahu utajovaných skutečností. To neplatí jen výjimečně, a to v případě, že by seznámení účastníků řízení s nimi vedlo k výraznému ohrožení obrany nebo bezpečnosti státu či jiných důležitých státních zájmů. I v takovém případě však soud (nikoliv správní orgán) musí zvažovat, zda není možné účastníky řízení seznámit s obsahem utajované informace v přiměřené formě (např. anonymizované či agregované údaje). Pouze výjimečně si lze představit, že by nebylo možno účastníkům řízení sdělit vůbec nic.“*

[20] Městský soud však takto nepostupoval. Pokud by skutečně bylo nezbytné nezpřístupnit žalobci lokalizační údaje, bylo možné provést jejich znečitelnění. Městský soud však stěžovateli dokonce nesdělil ani rámcově obsah odposlechů a mezi jakými osobami byly dané odposlechy provedeny, aby se k tomu mohl vyjádřit. Stěžovatel je tak i nadále i o těchto skutečnostech nucen pouze spekulovat.

[21] I nyní napadený rozsudek proto považuje Nejvyšší správní soud za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl městský soud k závěru, že by prozrazení lokalizačních údajů mohlo ohrozit nebo vážně narušit činnost policie nebo zpravodajských služeb. V tomto směru ostatně neargumentuje ani v řízení o kasační stížnosti žalovaný. Také není zřejmé, proč nebyly poskytnuty alespoň informace, které s lokalizačními údaji nesouvisí.

[22] S ohledem na to je předčasné, aby se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou použitelnosti odposlechů z trestního řízení v bezpečnostním řízení, neboť považuje za pravděpodobné, že stěžovatel bude disponovat v dalším řízení větším množstvím informací, aby mohl tyto námitky případně řádně uplatnit v řízení před městským soudem.

[23] Městský soud je proto povinen v dalším řízení buď řádně odůvodnit nezbytnost nezpřístupnění lokalizačních údajů stěžovateli, nebo mu z tohoto důvodu dále nebránit v nahlížení do příslušné utajované části spisu. I pokud důvod jejich utajování shledá, bude povinen zajistit nezpřístupnění pouze lokalizačních údajů, ale nikoliv dalšího obsahu utajované přílohy.

[24] Nelze vyloučit ani to, že důvod pro nezpřístupnění utajované části spisu bude nově odůvodněn i jinými okolnostmi. V tomto směru by měl nicméně vyvinout aktivitu zejména žalovaný. Doposud totiž v soudním řízení sám nijak konkrétně nevysvětlil, jakým konkrétním způsobem by mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Jím použité odůvodnění v řízení o kasační stížnosti je zcela obecné a z velké části nedopadající na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud samozřejmě chápe potřebu neodkrývat například identitu osoby jednající ve prospěch zpravodajské služby nebo utajované prostředky získávání informací (typicky nasazení prostorových odposlechů nebo jiných prostředků sledovací techniky). Po seznámení se s utajovanou přílohou však konstatuje, že mu není zřejmé, že by se právě takové informace v utajované příloze nacházely. Není nicméně schopen vyloučit, že tomu tak je. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s obecným vyjádřením žalovaného, že je třeba garantovat ochranu veškerých zdrojů, metod a taktických postupů. V takovém případě by totiž zcela postrádalo smysl rozlišování utajovaných informací podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, neboť by ani v soudním řízení nebylo možné se seznámit s žádnou utajovanou informací.

[25] Jak ostatně také Nejvyšší správní soud uvedl již v předchozím rozsudku, nelze také vyloučit, že by i pouhé poskytnutí konkrétního vysvětlení žalovaného mohlo znamenat zmaření účelu § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Pak žalovanému ale nic nebrání, aby i samo toto vysvětlení bylo označeno za utajovanou informaci, a soud jej proto vyloučil z nahlížení do soudního spisu ve smyslu § 45 odst. 3 věty poslední s. ř. s. Městský soud by pak musel v rozsudku uvést tyto důvody pouze v obecné rovině. Nicméně tento postup by případně umožnil i Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat důvody, které městský soud ke zvolenému postupu vedly.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek městského soudu proto dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. právními závěry uvedenými v tomto rozsudku vázán.

[27] S ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s. byl zrušen nejen výrok I. napadeného rozsudku o zamítnutí žaloby, ale spolu s ním i výrok II. o náhradě nákladů řízení, neboť je na

výroku I. závislý. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

[28] Nejvyšší správní soud výrokem II. rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku. Rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, č. 3396/2016 Sb. NSS, vyložil § 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), tak, že účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil. O žalobě proti napadenému rozhodnutí krajský soud již dříve rozsudkem rozhodl, ten však byl pro nepřezkoumatelnost zrušen ke kasační stížnosti stěžovatelky rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn 9 As 175/2015. V tomto prvém řízení byl již soudní poplatek za kasační stížnost uhrazen. Za nyní projednávanou kasační stížnost proto již soudní poplatek uhrazen být neměl a soud stěžovatele proto chybně vyzval k jeho uhrazení usnesením ze dne 24. 7. 2017, č. j. 9 As 227/2017 – 8, kterému stěžovatel dne 2. 8. 2017 vyhověl. Podle § 10 odst. 2 zákona o soudních poplatcích mimo jiné platí, že soud vrátí poplatek z účtu soudu i tomu, kdo jej zaplatil na základě nesprávné výzvy soudu. S ohledem na to bylo na místě v tomto druhém řízení o kasační stížnosti zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč vrátit a to ve lhůtě dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu